

Пропасти вечни делят те от мене,
зная, че ти си безкрайно далеч,
но пак, като лъч след вековно затмение,
чакам да дойдеш. Ще дойдеш ли?

Никога веч.

Рано пробуден с тъги неприветни
впивам аз погледи в мрака далеч
и с жалби и стон безутешно преплетени
чакам да съмне. Ще съмне ли?

Никога веч.

Мойте градини неволята черна
с преспи засипа. Те дремят далеч.
А песни и смях в полунощ обезверена
чакам да трепнат. Ще трепнат ли?

Никога веч.

Ominous abyss is open before me
I am awaiting to see you in vain.
Will you come back in this night cold and stormy?
Won't you come here to console me?

Never again.

Early awaked I peer in the hollow,
full of dark thoughts is waning my brain,
faster and faster the sorrows follow.
Darkness, o, shall it be ever gone?

Never again.

All my sad gardens are covered by snow,
they suffer under invisible chain,
but joyful cheers I am trying to show...
Shall I succeed in my helplessness?

Never again.

(16.04.1997)